ECLI:LV:AT:2026:0429.11092036321.3.L

Lieta Nr. 11092036321, SKK-232/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 29. aprīlī

Senāts šādā sastāvā: senatori Māris Leja, Irīna Jansone, Aivars Uminskis,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ un viņa aizstāves zvērināta advokāta palīdzes Līgas Silenieces kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 4. decembra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un viņu attaisnot, norādot, ka nav izdarījis /Persona B/ slepkavību (Krimināllikuma 116. pants). Atzīstot apsūdzēto par vainīgu, tiesa nav ņēmusi vērā, ka: 1) sākotnējās liecības, kurās viņš atzina savu vainu, ir nepatiesas, jo sniegtas stresa apstākļos un policijas darbinieka ietekmē; 2) apsūdzētais mēģinājis /Persona B/ glābt, izsaucot neatliekamo medicīnisko palīdzību; 3) Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta ierašanās laikā /Persona B/ vēl bija pulss; 4) uz apsūdzētā rokām netika konstatēti ievainojumi un /Persona B/ asins pēdas.

Aizstāve kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai, norādot, ka apsūdzētā darbības ir kvalificējamas pēc Krimināllikuma 125. panta trešās daļas, jo lietā nav pierādīts, ka /Persona A/ veicis viņam inkriminētās darbības.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569. panta pirmajā un trešajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apsūdzētais kasācijas sūdzībā pamatā ir atkārtojis viņa un aizstāves zvērinātas advokātes Andras Ločmeles apelācijas sūdzībās norādītos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka apsūdzētā vainīgums inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām un viņa darbības, proti, ar dūri iesitot cietušajam: 1) ne mazāk kā astoņas reizes pa seju un galvas apvidū; 2) ne mazāk kā četras reizes –

kakla apvidū; 3) ne mazāk kā četras reizes – krūšu kurvja apvidū; 4) ne mazāk kā piecas reizes – vēdera apvidū, pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 116. panta.

Apelācijas instances tiesa atzinusi par ticamu /Persona A/ uzreiz pēc aizturēšanas pašrocīgi rakstītajā iesniegumā un aizdomās turētā statusā sniegtajās liecībās norādīto, ka viņš atzīst savu vainīgumu /Persona B/ nonāvēšanā un izdarīto nožēlo, savukārt apsūdzētā apgalvojumu, ka pirmstiesas procesā viņš sniedzis sevi apsūdzošas liecības policijas darbinieku ietekmē, motivēti noraidījusi. Tiesa konstatējusi, ka: 1) lietas materiālos nav ziņu, ka apsūdzētais ir vērsies ar sūdzībām par policijas amatpersonu rīcību; 2) apsūdzētais nav sīkāk paskaidrojis, kādos apstākļos, kad un kuras policijas amatpersonas viņu ietekmējušas sniegt nepatiesas liecības.

Tāpat tiesa ņēmusi vērā, ka apsūdzētais tikai 2021. gada 16. jūnijā, t. i., vairākas nedēļas pēc aizturēšanas, lūdzis iepazīstināt viņu ar viņa paša nopratināšanas protokoliem un norādījis, ka liecības sniedzis šoka stāvoklī, nesaprotot notiekošo. Savukārt apgalvojumu, ka liecības sniegtas policijas amatpersonu ietekmē, apsūdzētais šajā lūgumā nebija izteicis.

Turklāt tiesa konstatējusi, ka apsūdzētā pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības apstiprina arī citi lietā esošie pierādījumi, tajā skaitā: 1) liecinieka /Persona D/ liecības par to, ka viņš redzējis apsūdzētā un /Persona B/ strīdu, kā arī to, kā apsūdzētais viņam iesitis, un 2) liecinieka /Persona E/ liecības, ka viņš dzirdējis cīņas troksni no /Persona B/ dzīvokļa. Tiesa, konstatējot, ka minēto liecinieku liecības ir konsekventas un savstarpēji papildinošas, atzinusi tās par ticamām.

Pretēji apsūdzētā kasācijas sūdzībā norādītajam no Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta (turpmāk – NMPD) sastādītā dokumenta tiesa konstatējusi, ka /Persona B/ klīniskā nāve iestājusies līdz NMPD atbraukšanai plkst. 02.39, savukārt viņa bioloģiskā nāve ar vardarbības pazīmēm konstatēta plkst. 03.06. Turklāt tiesa konstatējusi, ka apsūdzētais vilcinājies ar mediķu izsaukšanu gandrīz divas stundas, kas neliecina par viņa vēlmi glābt cietušo.

Tiesa secinājusi, ka cietušā DNS pēdu neesība uz apsūdzētā ķermeņa nedz apstiprina, nedz noliedz viņa vainīgumu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā.

Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esība vai neesība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2013. gada 3. jūlija lēmums lietā Nr. SKK-333/2013, 15890002407, 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK-433/2019, ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L, 9. punkts, 2024. gada 7. jūnija lēmuma lietā Nr. SKK-56/2024, ECLI:LV:AT:2024:0607.11518003918.4.L, 8. punkts*).

Kasācijas instances tiesas kompetencē nav, pārbaudot pierādījumus, pārliecināties, ka izslēgta jebkura iespējamība, ka pierādījumu pārbaudes rezultātā varētu izdarīt kasatoram labvēlīgāku secinājumu. Tā būtu atkārtota pierādījumu novērtēšana pēc būtības, ko veic pirmās un apelācijas instances tiesa (*Senāta 2018. gada 13. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-92/2018, ECLI:LV:AT:2018:0213.A420433513.2.S, 7. punkts, 2021. gada 5. novembra sprieduma lietā Nr. SKA-698/2021, ECLI:LV:AT:2021:1105.A420278019.11.S, 6. punkts*).

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzības argumenti pamatoti ar viņa atšķirīgo viedokli par lietā esošo pierādījumu vērtējumu un pēc būtības vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 572. pantam kasācijas sūdzībā un protestā jāiekļauj tajā izteikto prasību pamatojums ar norādi uz Krimināllikuma pārkāpumu vai šā likuma normu būtisku pārkāpumu. Tas nozīmē, ka kasācijas sūdzībā jānorāda ne tikai tiesību norma, kas piemērota nepareizi, bet arī tas, kā šīs normas nepareiza piemērošana izpaudusies konkrētajā lietā.

Senāts konstatē, ka aizstāve, kasācijas sūdzībā norādot, ka apsūdzētā darbības ir kvalificējamas pēc Krimināllikuma 125. panta trešās daļas, vien citējusi tiesību normas un Senāta judikatūrā un tiesību doktrīnā paustās atziņas, tajā skaitā, izklāstot Krimināllikuma 116. un 125. pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu sastāvu pazīmes, taču nav norādījusi, kādus apstākļus vai lietā esošos pierādījumus apelācijas instances tiesa nav ņēmusi vērā, atzīstot apsūdzēto par vainīgu Krimināllikuma 116. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.^{1} panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

M. Leja I. Jansone A. Uminskis